

τὸν ἡγεμόνα διαυγάρτητον διντα, καὶ νὰ ἐπαινέσῃ αὐτὸν, Πολέμων! — Ὅτις μεγαλόφωνον καὶ μεγαλογνώμονα. Τὸ δέδαιον εἶαι, διτὶ δὲ Ἀδριανὸς ἦτο μέγας οἰηματίας. Ὅταν πατέ πρῶτον προσῆλθεν εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις θρόνον, ἐπροσεμίασεν διμιλῆσας, ὅχι περὶ τῆς σοφίας τῆς πόλεως ἔκείνης, ως ἡτο φυτικώτατον, ἀλλὰ περὶ τῆς θεᾶς ἑκατοῦ σοφίας καὶ ἥρχισεν αὐτῷ. «Πάλιν ἐκ Φοινίκης γράμματα, διέτε, ως προείπεμεν, ἦτο Τύριος δὲ ἄνθρωπος. Οἱ δύκος αὐτος ἐπεφαίνετο καὶ καθόλος αὐτοῦ τὸ σχῆμα. Οἱ Ἀδριανὸς ἤρχετο εἰς τὰς παραδόσεις ἐπὶ ὀχήματος ἀργυροχαλίνου, περιβεβημένος ἐσθῆτα πολυτελῆ, καὶ φέρων εἰς τὰς χεῖρας λίθους βαρυτίμους. Φάνεται δὲ, διτὶ ἐτραγῳδεῖ μᾶλλον ἢ ἐλάλει, διότι, κατὰ τὸν βισγράφον, οἱ ἀνθρώποι ἤκρωθητο αὐτοῦ «ὦ περ εὔτομούσης ἀηδόνος, τὴν εὐγλωττίαν ἐκπληγήτομενοι, καὶ τὸ σχῆμα, καὶ τὸ εὔτροφρον τοῦ φθέγγυτος, καὶ τοὺς πεζῆτες ζὺν ἀδηρούσους. »

‘Ἀλλὰ καὶ’ ὅλα ταῦτα ὑπερέβαλεν αὐτὸν δὲ Πολέμων, διτὶς κατήγετο ἐκ Λαοδικίας τῆς ἐν Καρίᾳ, καὶ δὲν φάνεται μὲν διδάξας ἐν Ἀθήναις πολλήν δμω; ἕγει σχέσιν πρὸς τοὺς ἐνταῦθα λογίους, καὶ μᾶλιστα πρὸς τὸν Ἡρώδην τὸν Ἀττικόν. Λέγουν διτὶ ὁ κρότος τῆς γλώσσης αὐτοῦ ἡτο θαυμάσιος, διτὶ τοσαύτη ἡτο ἡ ζέουσα ἐν αὐτῷ ὅρμη, ωςτε ἀναπήδη τοῦ θρόνου περὶ τὰς ἀκμὰς τῶν ἑποθέσιων, καὶ δὲ απετόρνως περίοδον, μετὰ μειδιάματος ἔφερεν ἔκαστον αὐτῆς καθλον, ἐνθεικύκενος πολὺ τὸ ἀλύπως φράζειν πολλάκις δὲ ἔκρουε τὴν γῆν μὲν τοὺς πόδας του αὐδένηλιγώτερον τοῦ ἡρωίκου ἵππου. Καὶ διτὶ ἥρχεν νὰ δημηγορῇ, τρεῖς ἡμέραι μόλις ἐεῆρκουν εἰς κένωσιν

πολέμων! — Ἀπέθανε δὲ δὲ Πολέμων, διπος εἶησε, δηλαδὴ φλυαρῶν. Διότι βιβλιούσιν, διτὶ ἐτάφη ζῶν, καὶ κατακλιθεὶς ἥδη εἰς τὸ σῆμα, ἐφώνακε πρὸς τοὺς συγκλείοντας αὐτὸν, «Ἐπαγε, ἐπαγε, μή γάρ ἴδοις» με σιωπῶντα ἥλιος. »

“Οσῳ δμως γελοῖος καὶ δὲν ἡτο δὲ Πολέμων, ἄλλος ἦταν γελοιωδέστεροι αὐτοῦ. Εἰς τὴν Σμύρνην ὑπῆρχε τότε νέος τις Οὔρος καλούμενος, πάμπλουτος καὶ διερμαρμένος, τὸν δποτὸν οἱ κόλακες εἰχον τείσει, διτὶ εἴνατε τῶν καλῶν καλλιστος, καὶ τῶν παλαιστῶν γενναιότατος καὶ τεχνικώτατος, καὶ τῶν σοφιστῶν σοφιστικώτατος. Οἱ δανειζόμενοι παρὰ αὐτοῦ γρήματα, ἀνελάμβανον τὴν ὑποχρέωσιν, ἐκτὸς τῆς πληρωμῆς τοῦ τόκου, νὰ ἀλούωστε καὶ νὰ ἐπαινῶστε τὰς ῥητορικὰς αὐτοῦ μελέτας. Εἰς δὲ τῶν δανεισθέντων ἡτο καὶ δὲ Πολέμων, νέος ἔτι ὥν· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐξεπλήρου τὴν ἐτέραν τῶν ὑποχρεώσεων, δὲν ἐφοίτα, δηλαδὴ, τακτικῶς εἰς τὰς ἀκροάστεις, δὲ Οὔρος ἡπειλεὶ αὐτὸν τύπους, ἡτοι ἡπείλει νὰ κινήσῃ κατ’ αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ πληρωμῆς τοῦ χρέους. Οἱ φίλοι τοῦ Πολέμωνος παρετήρησαν εἰς αὐτὸν, διτὶ κακῶς πράττει παροξύνων τὸν μισθον ἔκεινον νεανίαν, ἐνῷ δὲ ἐνός ἐπινεύματος, ἥδυνατο νὰ ἐξακολουθῇ ὠφελούμενος ἀπὸ αὐτοῦ. Ἀπεράσισε λοιπὸν δὲ Ηελέμων νὰ δημάγη εἰς μίαν ἀκρόποσιν του. ‘Ἀλλὰ’ ἡ ἡμέρα παρῆλθε, καὶ ἡ νὺξ ἐπλησίαζε, καὶ οὐδεὶς δρμος ἐφαίνετο τοῦ λόγου, γέμοντος ἐν τούτοις σολοκισμῶν, καὶ βαρενερισμῶν, καὶ ἀντιφάσεων· ωςτε δὲ Πολέμων, ἀναπηδήτας καὶ προτείνων τὰς γειρας, «Οὔρε, εἶπε, φέρε τοὺς τύπους. »

‘Ηδυνάμην νὰ σᾶς διηγηθῶ καὶ περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις σοφιστῶν πολλὰ δρκοιαὶ παρόμοια. Ἀλλὰ μὴ ταράττωμεν πλειότερον τὴν τέφραν αὐτῶν, μὴ διεπέρωμεν τὴν μνήμην, μὴ ἐμπαίξωμεν τὰ δνόματα· διότι, δὲν ὅχι μᾶλλο, εἰς αὐτοὺς ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος ἡ διατήρησις τῆς γλώσσης ἔκείνης, ἡτοις ὑπῆρξεν ἡ μία τῶν δύο ἀγκυρῶν, ἐπὶ τῶν δποίων σαλεύον τὸ ἔμνος, ἀσώθη κατὰ τὴν ἐπελθοῦσαν βραδύτερον μεγάλην τρικυμίχν.

Κ. Π.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

—ο—

Τὸ περὶ πολιτικῆς σίκονομίας σύγγραμμα τοῦ Κ. Ι. Σούτζου, περὶ εὖ διελάδομεν ἐν τῷ ΛΣΤ' ἀριθμῷ τῆς Πανδώρας ἐγένετο ἀντικείμενον μακρᾶς καὶ λυπηρᾶς λογομαχίας· εἰς τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου προσέβιλεν αὐτὸν διετ τῶν ἐφημερίδων μετὰ θερμοτέρου ζῆλου ἢ δοσος ἀνήκει εἰς τὰς εἰρηνικὰς φιλολογικὰς συζητήσεις, ψέγων πικρῶς τὴν τε γλώσσαν, καὶ τὴν ἐν τῷ προσειμίῳ φιλοσοφικὴν προεισαγωγὴν, καὶ τὰς ἐν τῷ συγγράμματι περιεχομένας σίκονομικὰς ἀπήγνητες· τὴν γάρ ὡς ὁ Φρέντ, ἐννοῶν . . . τὸν

Ως πρὸς τὸ πρῶτον οὐδεὶς ἀπήντησεν, ἢ μᾶλλον

απήντησεν διμόφωνος καὶ κανὴ γνώμῃ, διότι εἶναι πατέριγνωστον ὅτι δλίγος γράφουσι τὴν ἐλληνικὴν μετὰ τὸν χάριτος καὶ φιλοκαλίας ὡς ὁ Κ. Σοῦτζος, ὅτι ἡ φράσις του ἔχουσα ἀντελῶς ἐλληνικὴν τὴν στροφὴν, εἶναι συγχρόνως ζωηρὰ, είκονεική, κεχρωματισμένη, καὶ διὰ τὸ σύγγραμμά του εἶναι ὡς φιλολογικὸν προϊόν τὰ μᾶλιστα ἀξιούστατον διὰ τὴν καλλιέπειάν του.

Ὦς δὲ πρὸς τοῦ προσωπίμου τὰς φιλοσοφίας καὶ ἴστορικὰς θεωρίας ἀπήντησε τινὰς λέξεις ὁ Κ. Σοῦτζος, ἵσως ἐκ περισσοῦ καὶ αὐτὰς, διότι οὐδεὶς ἀπροκατάληπτος ἀναγνώστης ἐδίστασε περὶ τῆς ὀρθότητος τῶν γραφομένων του, ὑπὲρ ὧν ἔχει συμφωνοῦντας τοὺς δοκιμωτέρους τῶν συγγραφέων.

Ὦς πρὸς τὸ τρίτον τέλος, τὴν κυρίως ὄλην τοῦ συγγράμματος, τὸ μέρος τὸ περιέχον τὰς οἰκονομικὰς δόξας τοῦ συγγραφέως, ὁ Κ. Σοῦτζος, εἰ καὶ δὲν ἥθελησε νὰ τὸ εἴπῃ, ἐπειδὴ δικαὶος, ὡς φαίνεται, διὰ ὅπως καταβῆ εἰς ὁ προκαλεῖται εἰδίον, ἐπρεπε νὰ ἔχῃ ὡς σπουδαῖον ἀντίπαλον διμότερον του τινά, διὸν νὰ ἔννοιῃ καὶ ὑφ' οὗ νὰ ἔννοιῇται. Διὰ τοῦτο ἀπεισύρθη τοῦ ἀγῶνος ἐν τῇ πεποιθήσει περὶ τῶν λόιων ἀρχῶν, ἐπιφυλαχθεὶς, εἶπε, νὰ παραδεχθῇ πᾶσαν ἄλλην ὑγείεστέραν, ἢν ἡ μεμψιμοῖς καὶ ἀθρόως κατ' αὐτοῦ φρομένη ἐπίκρισις ἥθελε τῷ ἀνακαλύψει. Ἀλλὰ τὸ κατατεθέν τῆς ἀμύνης ὅπλον ἀνέλαβεν ὁ νέος διδάκτωρ τῆς νομικῆς Κ. Τιμολέων Φιλήμων, ὃν μετὰ χαρᾶς βλέπομεν ἀποδυθέντας εἰς τὴν φιλολογικὴν πάλην, διότι τὰ προσίμια αὐτοῦ οἰωνίζουσιν εὔρωστον ἀθλητήν. Εἰς τὰ μακρὰ ἀρέθρα διὰ νηπερασπίζεται τὰ προσθαλλόμενα τοῦ βιβλίου χωρία, ἀξιον ἐπεκίνου παρατηρεῖται Ὡρος, ἐλέγχον κάλαμον νευρώδη ἥδη καὶ ἡτημένον, προσέτι δὲ λογικὴ Ισχυρὰ, καὶ γνῶτις ἀκριβής του ἀντικειμένου περὶ οὖν πραγματεύεται. Ἡ ἀφορμὴ αὗτη ἥπτον ἔρματον εἰς τὸν Κ. Τιμολέοντα Φιλήμωνα, διὰς διώτης εἰς τὸ δημόσιον προτρανές δεῖγμα τῆς ἰκανότητός του, καὶ δὲν φαίνεται παράδοξον ὃν ὁ τόσον διακεκριμένως τὰς σπουδὰς αὐτοῦ περιττώσας διδάκτωρ, ἐπιτυγχέστερος φαίνεται εἰς τὴν συζήτησιν ἐτιστήμης ἡν ἀρτίως ἐμελέτητον ὑπὸ διδηγόν ἐγκειμονίαν καὶ πεπαιδευμένον, ἀπὸ τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ καθηγητὴν, οὐ ἄλλος εἶναι ὁ εἰδικὸς κλάδος, καὶ διτις πιθανῶς δλίγον ἐνέκυψεν εἰς ταύτην τὴν ἐπιστήμην. Ἡ παρέμβασις δ' αὗτη τοῦ καὶ τὰ εὐγνωμοτύνης αἰτήσιατα τοῦ νέου καὶ πεπαιδευμένου διδάκτορος, διότι τὸν καθηγητὴν αὐτοῦ, παρ' οὖν διολογεῖ καὶ ἀποδεικνύει διὰ πολλὰ ὠφελήθη δὲν ἀνέσχετο νὰ λέγῃ προσβαλλόμενον ὀδίκως, κατὰ τὴν κρίσιν του καὶ, καὶ ὅπως δὴ ποτε μεταξὺ τῶν δύο ἀνταγωνιστῶν προσκτήθη εἰς τὸ μέρος οὐχὶ τοῦ ἐπιτιθεμένου, ἀλλὰ τοῦ ἀμυνομένου.

ΛΥΣΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Διελθὼν τὸ ὑπ' ἀριθμ. 39, τῆς α'. ἀρξαμένου, φύλλοστι τοῦ ὑπερτέρου παντός ἐπαίνου περισθεκοῦ, συγγράμματος ἡ Παρθένη, ἀνέγνωσα σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ ἐν αὐτῷ Λεκτικό, ἐκ τῆς λύτεως του ὅποιου, ἐξέγω, ὅτι ἡ Μ. εἶναι ματριὰ τῆς Α. καὶ ἴσσει πως.

Ἀνθρωπός τις, ἔχων θυγάτερα τὴν Α., γεννηθεῖσην

ἐκ πρώτου γάμου εἴκοσιν ἡμέρας μετὰ τὴν Μ., χρησιμότερον εἰς διάτεταν εἰς διάτεταν γάμον μετὰ τῆς Μ.

"Οθεν ἡ Μ. ἐντὸς πανθεράν, μὲν τὴν Β. καθ' ὑπόθεσιν, μάμμην τῆς Α. πρὸς πατέρα (ὅστις κατὰ συνέπειαν ἔτης Πενθεράν τὴν μητέρα τῆς Μ.) σύζυγον δὲ τὸν πατέρα τῆς Α. (μίὸν τῆς μάμμης της Β.) καὶ προγονήν, τὴν Α., οὖσαν κατὰ εἴκοσιν ἡμέρας νιωτέραν τῆς μητριαῖς της Μ. Τοιαύτην ἄρτη συγγένειαν ἔσχον μεταξύ των αἵ ΚΚ. Μ. καὶ Α., ἢν εἰς παιδαγωγὸς Χ. Δ. ἥδυνθη, κατὰ τὴν πεποιθησίν του, νὰ ἔννοιήσῃ, εἰς πείσμα τοῦ πνευματώδους Κόρητος Ν. τοῦ Αἰγαίου ματος.

Χριστόδ. Δημητριάδης,

νῦν Ἐπαρχ. Δημοσ. δ. Ε. α. κδ. οτ. γ

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ινώ τινες μὲν συνιττῶσιν, εἰς λεπτὸς καὶ εἰς ὀγκώδης.

Ἐνας βοῦς καὶ εἷς ἱγνύς.

Καὶ ἐντούτοις εἶμαι ἵππος, ἄγριος καὶ θηρῶδης.

Πήγασος εἶμαι ἀληθής.

Π. Σ. Τ.

ΝΕΟΣ ΠΛΑΝΗΤΗΣ.

"Ο διευθυντής τοῦ ἐν Νεαπόλει ἀστεροσκοπείου, Κ. Γάισταρης, διστις ὀνεκάλυψε τὸν τελευταῖον μικρὸν πλανήτην, φνόματεν αὐτὸν Εὐρυμίαν. Αὐτής δὲ εἰς τοὺς κακουμένους ἀστεροειδεῖς, θηλεοσκοπικούς, ἡ ο. περιωδιεικούς.

Ο Κέπλερος, διτις κατεδείκνυεν ἐν γάτμα μεταξὺ οοῦ "Αρεως καὶ τοῦ Διὸς, ἥθελε β. θειώς σκιρτήσαι τὸν Ε.τ., διότι, ἀντ' ἐνὸς πλανήτου οὖτος τὴν ἐλλειψιν προείδειν δι μέγας ἔκεινος νοῦς, ἀνεκαλύφθησαν θεκτέριτε ἔκτοτε.

Γνωστὸν εἶναι τὸ ἀπειρῆσαν θεῖο λόγιον τοῦ Κεπλέρου α' Πληροφορίας ἀνερρέπτει ὀπήστιεύω τὸ Βιβλίον τοῦ, τοῦτο θέλει ἀναγνωσθῆ ὑπὸ τῆς παρούστες ενεδί τῶν ἐπερχομένων ἀλλὰ ἀδιέφορον. Ας ἀναμενῃ ἀναγνώστας. Μήπως καὶ αὐτὸς ὁ Θεός δὲν ἀνέμπνευτος εἴτε χιλιάδας ἔτῶν θαυμαστὴν τῶν ἔργων αὐτοῦ!

Αἱ προδήσιες αὐτοὶ ἐπληρώθησαν μεττὸν Σέιν ὀλοκλήρους ἐκατονταετεριδικας. Τὴν I Ταννούλαρίου 1801. δ. Ε.θεούς Πιάττης ὀνεκάλυψε τὴν Διμητρία, τὸ 1802 δ. Ολύμπος εἶδε τὴν Αθηνάρ, καὶ μετὰ πέντε ἔτη τὴν Εστίαν. Ο δὲ Αρθηγος ὀνεκάλυψε τὸ 1804 τὴν Ηρα.

"Εντός λοιπῶν δέ τοι τέσσαρες πλανῆται τρεῖς τεθησαν εἰς τοὺς γνωστούς. Εκτότε οὐδεμία πλανῆτας ὀνεκάλυψες ἐγένετο μεχρι τοῦ 1845 δὲ τὸ Κ. "Επιτης παρετέρησε τὴν Αστραιαν. Μετὰ δὲ τὸ έτος τοῦτο πέντε ἔτη πλανῆται ὀνεκαλύφθησαν. δ. Ιρις, δ. Χλωρίς, δ. Ηδη, δ. Τριτία, δ. Μητίς, δ. Πορθητής, δ. Κλειώ, δ. Βικτώρια, δ. Ειρήνη, δ. Ήγερία καὶ δ. Ειροπία